

Mary Nickson

Het Venetiaanse huis

De kerkklokken waren mijlenver in de omtrek te horen. Victoria voelde ze tot in haar ziel weergalmen en wist dat het voor de rest van haar leven een deel van haar herinneringen zou blijven. Ze zou nooit meer naar klokge-lui kunnen luisteren zonder aan dit speciale moment te denken.

Het geluid golfde over Holt Wood naar de top van Lark Hill. Het drong door de vensters van de huizen aan de noordzijde van het dorp en was te horen op Manor Farm, dat naar het zuiden toe door akkers werd omgeven. Bij het aanhoudende gebeier hielden de mensen in de dorpsstraat de pas in, ze wisselden roddels uit en vertelden elkaar de laatste nieuwtjes – zoals ze dat al eeuwen deden in tijden van vreugde of verdriet.

Mevrouw Banham, eigenaresse van de buurtwinkel in Baybury, zette haar bontmuts op en trof voorbereidingen om de winkel die middag te sluiten – uit oprechte genegenheid en respect voor de familie Cunningham, uiteraard, maar ook omdat ze het haar taak vond haar klanten uit de eerste hand verslag te kunnen doen. Ze wist dat plaatselijke roddel een van de weinige voordelen was die de kleine winkel nog altijd ten opzichte van de supermarkt bood. Sowieso was het vergaren van informatie net zo belangrijk voor haar – een soort tweede natuur – als het verzamelen van stuifmeel voor een bij. Geen detail ontging haar.

Een uur voordat de dienst begon zat de kerk al stampvol. Alleen de kerkbanken vooraan, die gereserveerd waren voor de familie, waren nog leeg en het was duidelijk dat nieuw aangekomenen zouden moeten staan, als ze al naar binnen konden. Degenen die vroeg genoeg waren gekomen om een plaatsje te bemachtigen, zaten dicht opeen in hun dikke wintermantels, hun armen stijf tegen zich aan gedrukt in een poging zo weinig mogelijk ruimte in te nemen. De dominee had nog nooit zoveel mensen bij elkaar gezien in de Sint-Lucaskerk en dacht onwillekeurig hoe fijn het zou zijn als er bij een gewone zondagsdienst ook zo'n opkomst zou zijn. Maar hij was wel zo realistisch om te beseffen dat dit zeer waarschijnlijk nooit zou gebeuren. De smalle laan die naar de kerk leidde stond vol auto's. Aan beide kanten was de berm door de wielen omgewoeld en het gras was in een modderpoel veranderd. Een naburig veld, dat als extra parkeerterrein fungeerde, leek meer op een moeras en hoewel er stro was

neergelegd om te voorkomen dat voertuigen vast zouden komen te zitten, was het duidelijk dat wanneer de wagens weer weg moesten het op een nachtmerrie zou uitdraaien. Iedereen die modieuze schoenen aanhad keek jaloers naar degenen die laarzen droegen, en je pikte de afvaardiging uit Londen er zo uit door de manier waarop ze zich uiterst behoedzaam door de modder een weg zocht. Mevrouw Banham bekeek goedkeurend haar eigen stevige benen, die behaaglijk in Derri-laarzen waren ingepakt, terwijl Peter Mason, bestuursvoorzitter van het Londense advocatenkantoor Mason, Whittaker & Ziegler, wanhopig keek naar zijn dure, zwarte instappers met kwastjes, die al onder de blubber zaten. Gelukkig was het opgehouden met regenen, maar de koude februarielucht was guur en weinig uitnodigend. Alleen de sneeuwkllokjes, waar de kerk om bekendstond, zorgden voor een vrolijke noot.

Nog niet zo lang geleden was de kerstversiering opgeruimd. De verlepte hulst was van de raamkozijnen gehaald en de slierten verwelkte klimop van de oude stenen pilaren afgewikkeld, en samen met de kerstboom – die ontdaan was van zijn glitter en overal naalden verloor – waren ze naar het vreugdevuur achter de kerk gebracht. Richard en Victoria Cunningham en de zesjarige Jake hadden deel uitgemaakt van het team vrijwilligers om de laatste sporen van de feestmaand te verwijderen. Ze hadden de versiering opgeborgen, de kribbe ontmanteld en de kerk schoongemaakt. Daarna waren ze met zijn allen teruggegaan naar Manor Farm, waar de Cunninghams woonden, om een glas te drinken van het hete brouwsel met een verontrustend hoog alcoholgehalte dat Richard en Victoria van tevoren hadden klaargemaakt, en om de laatste pasteien van het seizoen te verorberen. Richard was onlangs in het plaatselijke kiesdistrict voorgedragen als verkiesbare kandidaat voor de conservatieven en hij werd van alle kanten gefeliciteerd, terwijl Victoria, totaal niet politiek geëngageerd en heimelijk niet blij met dit avontuur, voor hem deed alsof ze enthousiast was. De warme keuken was vol vrolijkheid geweest. Jake, aangemoedigd door clandestiene slokjes gekruide wijn, raakte buiten zichzelf van opwinding en ging gek doen. Victoria's neef, Guy Winston, logeerde bij hen. Fascinerende, raadselachtige Guy, een magneet voor alle leeftijden en beide seksen, op elk feest gegarandeerd een gangmaker, als hij verkoos zich van zijn charmante kant te laten zien. Victoria, die deels was opgevoed door Guys ouders en geestdriftig rondbazuinde dat Guy meer een broer voor haar was dan een neef, plaagde hem vaak met alle mooie mensen die hem meestal omringden. Ze noemde hen Guys Glitter Groupies. Maar als hij op Manor Farm kwam logeren, was hij bijna altijd alleen. 'Je vindt ons zeker te saai voor jouw knappe vrienden,' spotte Victoria dan, maar eigenlijk was ze opge-

togen dat zij, Richard en Guy dan weer het gelukkige drietal vormden uit hun jeugd.

Die avond had Guys unieke charme net zo verleidelijk gestraald als de kerstverlichting tijdens de dienst met Kerstmis – lichtjes die onlangs zorgvuldig waren gecontroleerd, opgerold en in een kartonnen doos waren opgeborgen tot het volgende jaar. Toen ze weer thuis waren had Richard erop toegezien dat de glazen vol bleven en dat niemand zich buitengesloten voelde, zodat de avond, die met corveedienst was begonnen, was geëindigd in een klinkend en geslaagd feest.

Toen iedereen ten slotte vertrok, leek de corveegroep – voor het merendeel leden van de kerkenraad – over te lopen van vriendschap en liefde voor elkaar, wat lang niet altijd het geval was. Toen zij en Richard hun gasten uitgeleide deden, voelde Victoria zich door een veilige koepel omsloten. Ze haakte haar armen in die van haar man en haar neef en zei: ‘Dat hebben we goed gedaan! Guy, wat heb je in vredesnaam tegen mevrouw Banham gezegd dat ze zo zat te grijnzen? Je gaat me toch niet vertellen dat ze alleen maar door de bisschopswijn zo moest blozen!’

Guy lachte. ‘Ik ben niet voor niets journalist. Het loont altijd om je contacten met de plaatselijke nieuwsleverancier warm te houden, en als iemand dat is, dan is het onze mevrouw Banham wel! Maar godzijdank is iedereen vertrokken – help me onthouden dat ik volgend jaar niet kom logeren tot dat kleine ritueel achter de rug is – hoewel ik veronderstel dat de Belfry-trappen op- en afrennen een goede bergbeklimmingstraining is. Ik zou me doodvervelen als ik dat soort dingen al te vaak moest doen. Heb je nooit genoeg van je saaie leventje, lief nichtje van me?’

‘Doe niet zo neerbuigend,’ zei Victoria. ‘Ons dorpsleven is een broei-nest van intriges en drama’s – en nu sta ik op het punt om met mijn drie favoriete mannen te gaan eten. Wat kan er nog opwindender zijn?’ En toen ze naar haar neef, haar man en haar zoontje keek had ze gedacht: dit moment moet ik vasthouden. Grote gebeurtenissen waren niet altijd de gelukkigste, dat waren vaak juist de zorgeloze, doodgewone ogenblikken als deze – die je maar al te makkelijk vergat. Deze avond onthoud ik, dan kan ik mezelf eraan herinneren als ik moet worden opgevrolijkt, dacht ze.

Richard en Guy vertrokken op expeditie naar Nepal. Ze gingen vaak samen sporten of op ontdekkingsreis, zoals ze dat hun hele leven al hadden gedaan; soms ging Victoria met hen mee. Maar nu had ze besloten bij Jake thuis te blijven en in Richards afwezigheid een oogje in het zeil te houden op de boerderij. Bovendien werkte Victoria parttime voor de plaatselijke kunsthandelaren Chalmer & Fenton, waar binnenkort een veiling zou plaatsvinden. Ze wist dat haar baas het op prijs stelde als ze daarbij aanwezig was.

Dat was bijna een maand geleden, en nu was de kerk weer versierd, deze keer met weelderige verse bloemen en groen. Victoria overpeinsde dat haar hele leven binnen een maand compleet overhoop was gegooid en nooit meer hetzelfde zou zijn – en ze herinnerde zich met pijn in haar hart haar plechtige jeugdbelofte om met Richard te zullen trouwen.

In een kleiner gebouw zou de geur van de bloemen bedwelmend zijn geweest, maar hier vermengde die zich vertroostend met de geur van knielkussens, kaarsvet en meubelwas, die zo kenmerkend was voor oude kerken. Een groep vrienden van de Cunninghams was de vorige dag aangekomen, gewapend met kniptangen, oasis en extra vazen, en een overweldigend verlangen de helpende hand te bieden. Ze hadden armenvol groen uit hun tuin meegenomen, mandenvol sneeuwkllokjes en mos; en omdat februari zo'n onmogelijke maand is voor bloemen uit eigen tuin, hadden ze bij de bloemist vlak bij Toddingham ook nog grote bossen vroege narcissen, takken kasbloesems en kokers met exotischer bloemen zoals lelies, anjers en fresia's gekocht. Victoria stond erop zelf met het bloemschikken te helpen, hoewel ze zo uitgeput leek dat iedereen haar smeekte dat niet te doen. Het grootste deel van de tijd had ze het gevoel dat ze alles op de automatische piloot deed en elke handeling van een afstand gadesloeg, alsof haar lichaam volledig los stond van haar eigen ik en van veraf met de afstandsbediening werd bestuurd. Is er iets met me aan de hand? vroeg ze zich af. Zou ik niet anders moeten reageren? Toen Jeff, de rentmeester van de Cunninghams, naar het huis was geracet om haar te halen, had ze na haar eerste hartverscheurende schreeuw niet meer kunnen huilen. Het was een ijzingwekkende gil geweest, vertelde Jeffs vrouw, Violet, later – als van een dier dat in de val is gelopen.

Toen Richards vader naar de kerk kwam om de dominee te begroeten, keek hij verwilderd rond: 'Vind je dit niet een beetje te veel van het goede?' vroeg hij. 'Onze familie doet anders nooit zo overdreven. Ik vraag me af of de mensen dit niet een beetje... ongepast vinden. Meer een trouwerij dan een begrafenis.' Ongepast was een van Bills favoriete woorden.

'Hoe kan zoiets gepast zijn? Dit zou er helemaal niet moeten zijn,' zei Victoria. 'Richard hield van deze kerk dus wil ik dat alles er zo mooi mogelijk uitziet, en het maakt me niet zoveel uit wat anderen ervan denken – behalve jij dan, natuurlijk, Bill,' voegde ze eraan toe toen ze haar schoonvaders gezicht zag. 'Ik vind het wel belangrijk dat jij er een goed gevoel bij hebt. Als je het er niet mee eens bent, dan doen we het niet.' Maar Richards vader had zijn hoofd geschud. Hij vond dat Victoria er zo breekbaar uitzag, zo magertjes en gespannen, alsof ze elk moment kon instorten – en de hemel mocht weten wat er dan allemaal loskwam.

‘Nee, nee,’ zei hij ten slotte na een pijnlijke stilte, ‘je zult wel gelijk hebben. Er is geen gepaste manier. Doe maar wat jij denkt dat goed is.’ En ze stonden somber zwijgend bij elkaar, zich pijnlijk bewust van het zwarte gat dat zo plotseling in hun leven was ontstaan, maar niet in staat elkaar te troosten. Ze konden alleen maar zo goed en zo kwaad als het ging van het ene moment naar het andere leven; zelfs ademen leek moeite te kosten.

Victoria duwde haar handen diep in de zakken van haar fleece-jack en trok het dicht om zich heen, haar kaken op elkaar klemmend om te voorkomen dat ze ging klappertanden. Hoewel de kerk ondanks de verwarming wat kil aanvoelde, was het er niet echt koud – maar op dat moment leek het voor haar geen verschil te maken hoe warm of hoe koud het was. Ze rilde al de hele week.

Het leek alsof Bill Cunningham, normaal gesproken een goed geconserveerde zeventiger, tien jaar ouder was geworden.

Het plechtige klokgelui hield ten slotte op toen Victoria en Jake samen met haar schoonvader en Richards twee oudere zussen de voorste kerkbanken bezetten.

Jake, die het grootste deel van de vorige nacht in Victoria’s hand had geknepen in zijn worsteling om een beetje zuurstof tijdens een van zijn astma-aanvallen – een van de ergste sinds lange tijd – verwaardigde zich nu niet haar hand vast te houden bij het binnengaan van de kerk, maar liep met holle ogen onafhankelijk naast haar. Zijn grootvader had geprobeerd Victoria ervan te weerhouden hem de mis te laten bijwonen, in de veronderstelling dat het kind te jong was om zo’n beproeving te doorstaan, en ook uit vrees dat er een emotionele uitbarsting zou komen. Maar ze was heel stellig: ‘Bij de begrafenis van mijn eigen ouders mocht ik er niet bij zijn. Ik wil dat hij zich deze dag herinnert en dat hij weet dat hij er deel van uitmaakte,’ zei ze en Bill was daar niet tegenin gegaan uit angst dat haar onnatuurlijke kalmte plotseling zou omslaan.

Victoria had een verschrikkelijke nacht gehad met Jake: ondanks zijn inhaler had hij zo erg moeten hoesten dat ze het een wonder vond dat hij geen rib had gebroken.

‘Papa heeft niet eens afscheid genomen,’ fluisterde hij tussen de aanvallen door.

‘Ik weet het, lieverd,’ antwoordde ze terwijl ze hem in haar armen wiegde. ‘Van mij heeft hij ook geen afscheid genomen. Maar hoe had hij ook gekund? We zeggen hem morgen tijdens de mis op onze eigen manier gedag – als je tenminste zeker weet dat je mee wilt. Je hoeft echt niet, dat weet je toch?’

‘Ik wil wel mee,’ zei Jake, ‘maar het maakt niets uit, want hij kan me toch niet horen.’

‘Ja, dat kan hij wel,’ zei Victoria gedecideerd en ze wilde dat ze zich net zo zeker voelde als ze klonk.

‘Hoe dan?’

‘Dat weet ik niet, schatje. In ieder geval niet op de manier zoals wij die kennen. We moeten proberen in ons hoofd aan hem te denken... meer zoiets als bidden. Ik denk dat we wel een beetje moeten oefenen, zoals bij het zoeken van de goede zender op de autoradio als de automatische programmering is gewist, of als de computer vastloopt. Je weet hoe hopeloos ik met dat soort dingen ben.’ Wat belachelijk om zoiets tegen hem te zeggen, dacht ze vermoeid, maar voor Jake, die op zijn zesde al lichte minachting koesterde voor Victoria’s weerzin tegen handleidingen, leek deze verklaring meer dan aannemelijk.

Vlak voordat hij eindelijk in slaap viel, had hij nog gezegd: ‘Het is akeelig als mensen geen antwoord geven.’ En Victoria had somber aan de vele vragen gedacht die ze Richard zelf nog zo graag wilde stellen, vragen die zich schrikbarend hoog opstapelden. Toen Jake uiteindelijk in slaap viel, durfde ze haar hand niet terug te trekken uit angst dat ze hem weer wakker zou maken. Ze had naast hem op de ochtend liggen wachten, terwijl haar linkerarm gaandeweg gevoelloos werd. Pijnlijke herinneringen aan het verlies uit haar eigen vroege jeugd kwamen naar boven en achtervolgden haar, en de wetenschap dat een vergelijkbare duisternis nu over de tot dusverre zonnige veiligheid van Jake zou vallen, kon ze bijna niet verdragen. Moest hij nu ook dat verlies aan vertrouwen ervaren, zoals zij dat na de dood van haar ouders had moeten doormaken? Het gebrek aan vertrouwen was als een schaduw over haar kindertijd gevallen, en bovendien scheen het haar nu toe dat Richards ongeluk op een kans gewacht had om toe te slaan.

Ondanks de chaos in haar hoofd was ze in zekere zin opgelucht dat ze wakker bleef. Het behoedde haar tenminste voor de kwelling om zich de gebeurtenissen van de afgelopen week opnieuw te herinneren nadat de verraderlijke vergetelheid van de slaap die tijdelijk had teruggedrongen.

Victoria keek door het gangpad naar Guy, een van de ceremoniemeesters, toen hij naast zijn ouders, Anthony en Spiridoula Winston, de kerkbank in glipte. Ze zag dat Toula er zoals altijd dramatisch uitzag, van top tot teen in het zwart, met een hoed als een kachelpijp, die Victoria deed denken aan de oude dorpspriester uit haar grootmoeders geboorteland, Griekenland. Het was opmerkelijk welke details je opvielen, zelfs als je onder grote spanning stond. Guy keek Victoria lang aan en maakte heimelijk een gebaar dat sinds hun kindertijd hun eigen speciale teken was.

Ze wist dat het een boodschap van liefde en steun was, maar ze was geschokt toen ze Francine ook bij de Winstons zag zitten. Wat ben ik toch een sukkel, dacht ze. Natuurlijk is Francine er ook. Zij hoort er nu bij en daar moet ik maar aan wennen. Guy had niet gezegd dat zij ook zou meekomen, maar Victoria had er ook niet aan gedacht ernaar te vragen.

Van alle Glitter Groupies was Francine Magee, een ex-model dat freelance modejournaliste was geworden, de mooiste. Ze had een bos springerig donkerblond haar, droeg rinkelende gouden sieraden en haar huid leek wel door de zon gekust. In het gezelschap van Richards twee zussen, Meriel en June, viel ze net zo uit de toon als een tijgerlelie die per ongeluk tussen een groepje madeliefjes terecht was gekomen. Guy, de meester-tuinman, had Meriel en June eens beschreven als ‘nuttige bodembedekkers’, iets wat Francine zeer zeker niet was.

Victoria, die haar nooit bijzonder had gemogen, had zich niet gerealiseerd hoe groot Richards weerzin tegen haar was tot hij uit Nepal was teruggekomen met het verbijsterende nieuws dat Francine en Guy gingen trouwen. En zelfs al bijna getrouwd waren op het moment dat hij het vertelde, want Guy was voor zijn huwelijk rechtstreeks van Nepal naar New York gevlogen. Was dat werkelijk nog maar tien dagen geleden? Richard was thuisgekomen en had dit opwindende nieuws voor zichzelf gehouden, hoewel Guy het hem kennelijk al aan het begin van hun reis had verteld. Het had – iets wat ongelooflijk was – nog vierentwintig uur geduurd voordat Richard het aan Victoria had verteld, maar toen stond de aankondiging inmiddels al in de krant.

Ondanks zijn gebruikte gezicht had Richard er bij zijn terugkeer niet goed uitgezien – zo in zichzelf gekeerd, zo weinig spraakzaam en zo helemaal niet zichzelf dat Victoria dacht dat hij tijdens zijn reis een bacterie had opgelopen en iets onder de leden had. Hij wuifde haar bezorgdheid weg en verzekerde haar dat hij zich prima voelde en alleen een beetje uitgeput was. ‘Maak nou geen drukte,’ zei hij geagiteerd. Toen hij haar ten slotte over Guy en Francine vertelde was er weinig gelegenheid om erover te praten, want hij had het nieuws als een bom laten vallen en was direct na het ontbijt weggegaan. Ze had hem ongelovig aangestaard.

‘Guy getrouwd – onmogelijk. Doe niet zo belachelijk. Dan had hij het me verteld.’

‘Kijk zelf maar als je me niet gelooft,’ had hij gezegd en hij had de krant over de tafel naar haar toe geschoven. ‘Het staat vandaag in *The Times*, dus ik moest het je nu wel vertellen.’ Daarop was hij abrupt vertrokken naar een bijeenkomst met zijn vader over de boerderij, het bedrijf waarin ze partners waren. Hij sloeg de voordeur zo hard achter zich dicht dat het hele huis op zijn grondvesten schudde. Zelfs in het licht van dit buitenge-

wone nieuws was ze verbijsterd door zijn uitbarsting – Richard met zijn gelijkmatige humeur! En waarom had hij het haar niet meteen bij thuiskomst verteld?

Ze greep de krant om de Familieberichten op te zoeken, en daar stond het: *De heer G.S. Winston en mevrouw F.M. Magee*. Victoria wist niet dat Francine eerder getrouwd was geweest en bedacht hoe weinig ze eigenlijk van haar wist. Het leek gewoon nooit eerder belangrijk te zijn geweest. *Het huwelijk tussen Guy Stavros Winston uit Londen en Francine Mary Magee uit Philadelphia heeft in stilte in New York plaatsgevonden*, las ze.

Ze voelde zich enorm gekwetst dat hij het haar niet zelf had verteld. Maar erger nog was haar reactie op het feitelijke nieuws. Beschaamd realiseerde ze zich dat ze niet zozeer over haar toeren was omdat Guy was getrouwd met iemand die ze niet zo graag mocht, maar om het feit dat hij met iemand was getrouwd. Ik ga hem verliezen, dacht ze – en dat leek onverdraaglijk.

Ze had hem onmiddellijk geprobeerd te bellen maar ze kreeg geen gehoor in zijn huis in Londen, noch op zijn mobiele telefoon. Ze liet een boodschap op zijn antwoordapparaat achter, waarvan ze hoopte dat die bedrieglijk opgewekt klonk, om te zeggen dat ze hem later weer zou bellen en hoe hij het in godsnaam in zijn hoofd haalde om zo'n belangrijke beslissing te nemen zonder eerst haar te hebben geraadpleegd. En toen had ze zijn moeder gebeld.

'Toula, wat is dit in hemelsnaam allemaal met Guy en Francine? Is het waar? Zijn ze werkelijk getrouwd? Richard heeft het me nu net pas verteld, maar kennelijk wist hij er al tijdens hun hele reis van. Hij leek helemaal in de war, dus hij denkt dat het geen goed nieuws is. Wat is er aan de hand? Guy heeft er geen woord over gezegd voordat ze vertrokken – en hij logeerde nog wel bij ons! Ik neem toch aan dat jij er in elk geval wel iets van wist?'

Toula klonk geagiteerd. 'O, Victoria! Lieverd! Ik had al verwacht dat je zou bellen zodra Richard terug was. Je weet niet hoe graag ik met je wilde praten. Is Guy geen monster? Voordat hij vertrok bracht hij het nieuws zo achteloos als je maar kunt bedenken – heel nonchalant toen hij afscheid nam – maar we moesten beloven het geheim te houden. Hij zei dat hij het zelf aan jou en Richard wilde vertellen. We waren verbijsterd. Ik probeer aan het idee te wennen maar ik heb mijn bedenkingen tegen Francine, hoewel Anthony denkt dat ze wel oké is. Natuurlijk was ze al lang op de achtergrond aanwezig in Guys leven, maar we hebben niet het gevoel haar echt te kennen. Wat denk jij?'

'Ik weet niet wat ik moet denken. Waarom die haast en die geheimzinnigheid? Ik dacht dat Francine een hartstochtelijke affaire had met die

excentrieke kunstenaar die in trendy galeries exposeert met de inhoud van vuilnisbakken. Ik had nooit gedacht dat een van de twee ook maar enigszins geïnteresseerd was in trouwen, laat staan met elkaar. Denk je dat ze zwanger is?’

‘Dat had Guy me dan toch zeker wel verteld? Ik weet dat hij gek is op kinderen maar ik kan me niet voorstellen dat hij dat als reden zou zien om te trouwen. En eerlijk gezegd zie ik haar er niet voor aan op die toer te gaan. Daar zijn ze veel te beschaafd voor. Natuurlijk hoopte ik altijd dat hij ooit nog eens zou trouwen, maar Francine is nou niet bepaald de schoondochter die ik voor ogen had.’

Victoria bedacht dat de dominante Spiridoula helemaal geen schoondochter voor ogen had, behalve dan misschien in de verre toekomst als broedmachine, met zichzelf aan het hoofd van de kinderkamer.

‘Nou, ik zal Richard zodra hij terug is aan een kruisverhoor onderwerpen. Hij weet er vast meer van dan hij loslaat, maar sinds hij terug is, is zijn gemoedstoestand wel heel vreemd – hij is helemaal niet zichzelf. Eigenlijk maak ik me nogal zorgen om hem. Ik moet een hartig woordje spreken met mijn neef als ik hem te pakken krijg.’

Toula stelde voor dat Victoria zo snel mogelijk naar hen toe kwam zodat ze niet alleen informatie konden uitwisselen, maar ook Francines reputatie onder de loep konden nemen en hun wederzijdse ideeën zorgvuldig zouden kunnen analyseren. Ze spraken af dat Victoria een paar dagen later zou komen lunchen.

Maar voor het zover was gebeurde er iets veel schokkenders. Toen Victoria Guy – die nog maar net terug was uit New York – eindelijk te spreken kreeg was dat niet om hem het hemd van het lijf te vragen over zijn huwelijk maar om het verschrikkelijke nieuws van Richards dood te vertellen.

Guy was onmiddellijk uit Londen overgekomen. Hij zag er vreselijk uit. Hij en Victoria hadden nauwelijks over Francine gesproken. Toen ze de vraag over zijn huwelijk opwierp, veegde Guy het onderwerp van tafel en zei dat ze het daar wel een andere keer over zouden hebben. Zij werd nu immers te zeer door haar eigen afgrijselijke nieuws in beslag genomen om daarop door te gaan. Zijn terughoudendheid was weliswaar nogal merkwaardig maar aan de andere kant was ze er wel aan gewend dat Guy zelden met zijn gevoelens te koop liep.

Hij was enorm behulpzaam geweest bij de weezinwekkende formaliteiten die een plotselinge dood met zich meebrengt, handelde alles af om haar te ontzien en ging, als ze zelf ergens bij aanwezig moest zijn, met haar mee om morele steun te bieden. Maar ze hadden ruziegemaakt over de

details van de uitvaartdienst, en nu moesten ze het zonder Richards kalmerende invloed stellen, die de spanningen tussen hen zou hebben verzacht door de angel uit Guys soms giftige, verbale pijlen te trekken en haar eigen opwindning te sussen. Het was van een verschrikkelijke ironie dat ze Richard eigenlijk nodig hadden om tussen hen te bemiddelen bij zijn eigen begrafenisdienst. Maar hij had de gecompliceerde relatie tussen zijn vrouw en zijn jeugdvriend als geen ander begrepen, een relatie die een mengeling was van verering, afwijzing en oude rivaliteit uit hun jeugd. Het had deel uitgemaakt van hun kindertijd.

Normaal gesproken had ze wel kunnen instemmen met Guys suggesties voor bepaalde muziek of teksten, aangezien haar smaak meer met die van Guy overeenkwam dan met die van haar echtgenoot, maar daar lag juist een deel van het probleem.

‘Nee, nee,’ wierp ze op een bepaald moment tegen en ze voelde zich compleet uitgeput door alle beslissingen die ze moest nemen. En tegelijk kon ze er niet goed tegen dat Guy het idee had dat hij automatisch de leiding moest nemen. ‘Dat zou jij misschien graag willen, maar dat past helemaal niet bij Richard. Hij heeft nooit Dylan Thomas of Philip Larkin gelezen en hij vond het gejamk van Wagner dodelijk saai – en bovendien zou Bill zich hoogst ongemakkelijk voelen bij de meeste van je ideeën.’

‘Waarom denk je dat jij zo goed weet wat Richards smaak was?’ vroeg Guy. ‘De Richard met wie jij leefde was voor een groot deel een product van je eigen fantasie.’ Ze had zich geschokt en woedend omgedraaid.

Onmiddellijk was hij boetvaardig geweest, had zich uitpuhend verontschuldigd en voerde zijn eigen verdriet en shock aan als excuus. Maar ook al had ze zijn excuses aanvaard en hadden ze compromissen bereikt over de muziek en welke teksten er zouden worden voorgedragen – waarvan ze hoopten dat die aanvaardbaar waren voor de familie Cunningham –, het voorval liet een bittere smaak in haar mond achter. Ze was eraan gewend dat Guy haar kwelde wanneer hij werd geplaagd door een van zijn sombere buien, maar dat hij haar juist nu opzettelijk pijn deed, dat ging haar te ver. Wat het nog erger maakte was de ontdekking dat er in zijn beschuldiging een kern van waarheid school die haar verontrustte – Guy sloeg altijd dodelijk accuraat de spijker op zijn kop.

Wat voor man was haar echtgenoot eigenlijk geweest? Ze vond het zorgwekkend moeilijk om zich hem voor de geest te halen. Sinds haar jeugd was Richard een troostende aanwezigheid geweest in haar leven – maar nu ze probeerde zijn persoonlijkheid te definiëren, zich een beeld te vormen van zijn hartstochten en van wat hem bezighield, leek hij haar te ontglippen.

Toen de dienst eindigde met het lied ‘De onvergankelijke, de onaan-